

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník 88

Číslo 43

26. října 2008

Cena: 6 Kč

MINULOU SOBOTU SE V DEJVICÍCH KONALO 93. ZASEDÁNÍ ÚSTŘEDNÍ RADY

Pobožností na texty Jr 18,5-6, F 1,12-26 a L 14,25-30 a písní 63 zahájil 93. zasedání ústřední rady její místopředseda bratr Vít Koutný, který mj. připomněl, že vztah mezi námi a Hospodinem není černý ani bílý - bezmoc hlíny či nadutost stavitelů babylonské věže. Jsme obojí zároveň. Bůh nás chce hnít jako hlínu do podoby ušlechtilého člověka, neruší však naši svobodnou vůli, proto můžeme jako stavitelé spoluprotahovat o podobě svého života. Bratr patriarcha Tomáš Butta pak v modlitbě poděkoval za život a věrnou službu sestry farářky Mgr. Jiřiny Heřmanové, kterou Pán k sobě povolal 9. října. Vlastní jednání ústřední rady pak bylo mimořádně zahájeno osobním referátem, protože odpoledne se konala v dejvickém Husově sboru oslava 90. výročí vzniku samostatného státu a 80. výročí otevření Husova sboru, na kterou byli všichni členové ústřední rady pozváni. Některé body programu proto musely být odloženy do příštího zasedání.

Veřejné jednání pak zahájil bratr patriarcha ideovým referátem. V něm mj. informoval ústřední radu o vyjádření pro média, které je k nahlédnutí na církevních webových stránkách.

V referátu vzdělávání, který vedl slovenský biskup ThDr. Jan Hradil, byly mj. projednány zápisy o průbě-

hu zkoušek před církevní zkušební komisí. Dále seznámil ústřední radu se stavem budovy koleje v Roháčově ulici a ústřední rada schválila další postup, jak získat budovu do užívání. V organizačně-právním referátu, který vedl ing. Miroslava Studenovská, se ústřední rada zabývala situací v náboženské obci Benešov a na doporučení zástupců pražské diecéze schválila, že prozatím ponechá řešení na pražské diecézi. Dále ústřední rada schválila plán zasedání ústřední rady a církevního zastupitelstva na rok 2009.

Většina bodů finančního referátu, který vedl finanční zpravodaj Mgr. Radek Zapletal, byla odložena do příštího zasedání, kdy bude projednávána první verze rozpočtu na rok 2009. V této části byla schválena zpráva o hospodaření a byl schválen návrh celocírkevních sbírek na rok 2009: Sběrka dr. Karla Farského na Hod Boží velikonoční a 17. listopadu 2009, sběrka na Škodějov a muzeum dr. K. Farského 3. června 2009, sběrka 6. července 2009 - svátek Mistra Jana Husa, sběrka na Diakonii a misií CCŠH 26. prosince 2009, sběrka na opravu kostela v Liptovské Osadě 28.října 2009 a sběrka na sněm 8. ledna 2009. Sběrky by měly být v náboženských obcích vykonány při bohoslužbách v uvedený den nebo nejbližší neděli.

Dokončení na str. 3

90. výročí vzniku Československa a 80. výročí otevření Husova sboru připomněli v Praze-Dejvicích minulou sobotu

28. ŘÍJEN JAKO VÝZVA

Dvacátý osmý říjen byl pro dvě tři generace Čechů a Slováků magickým datem. Ač se jeho citový náboj časem vytratil, zůstává význam dějinný. Je symbolem obnovení české státnosti v novověku a slovenského národního uvědomění. Tím dnem začínají se dějiny první republiky

(abych užil francouzské slovní formy), jež pro mnohé představují dodnes normativní úsek demokratického politického života. Republika československá navázala v systému morálních hodnot a s tím souvisejícího právního vědomí a politické praxe na habsburskou monarchii, z níž se vyčlenila. Důvody, jež vedly Tomáše G. Masaryka po vzniku 1. světové války do exilu a k zahájení politického odboje, vyložil ve spise Světová revoluce. Shrnuje je do teze demokracie proti teokracii, jež symbolizovala projekt praktický i program ideový. K zahájení odboje motivovaly Masaryka obavy z rostoucího vlivu rakouských vysokých vojenských kruhů na celý hospodářský a společenský život v habsburské i "vilémovské" monarchii, jenž by v případě vítězství se ještě prohloubil. Masarykovu tušení dal za pravdu pozdější vývoj v Německu, kde - podle nejnovějších výzkumů - Hitlerův nástup do funkce kancléře umožnila dohoda s ně-

meckou generalitou, již ihned po smrti prezidenta Hindenburga kancléř zvrátil v osobní postavení "Vůdce". Program pro mladou republiku "odrakoušit" znamenal zbavit se v politickém životě obstrukce jako metody a budování vědomí, zvyků i právních nástrojů vlastní státnosti. To znamenalo převzít základní prvky hodnotového systému veřejného života a navázat na právní kontinuitu, ovšem v rámci republikánské předznamenání a demokratických koordinát, jež byly vyhlášeny již ve Washingtonské deklaraci. Pochopení demokratických koordinát probíhalo pozvolna a nalezení republikánského politického souhlasu, jak ukázala epizoda tzv. druhé republiky, nebylo dovršeno; TGM předpokládal k zakořenění republikánského životního stylu půl století. Nicméně, dvacet let vytvořilo normotvorný úsek dějin pro politický život. Národnostní otázka, přes nepochybné demokratické pojetí, ne-

Dokončení na str. 3

NA OKRAJ 90. VÝROČÍ VZNIKU ČESKOSLOVENSKA

Neznám církev bez přívlastků. Charakter naší církve je vyjádřen dvěma přívlastky: československá a husitská. Jak tomu rozumím, ukazují tyto atributy k podvojně ideji národní a náboženské. Meziválečná československá republika (s jejímž vznikem jsou spjaty i počátky naší církve) rozvíjela svou státní ideologii - českoslovakismus. Jedná se o představu, že Češi a Slováci tvoří jeden národ. Proto mají žít ve společném státě, který své moderní demokratické a humanitní ideály hledá v dávných tradicích české husitské reformace. Československo se rozpadlo mimo jiné proto, že Slováci chtějí být Slováci, a nikoli Čechoslováci. Většina věřících Slováků také zůstala římskými katolíky. Čili reformační tradice, na níž stavěl prvorepublikový československý stát, jim byla vzdálená. Ale nakolik na vlastní husitský reformační odkaz navazujeme my Češi?

Staří husité měli i národní a politické zájmy, na které se ještě dnes mohou odvolávat ideologové nebo politici. Ale zápas, který Husovi dědicové vedli, byl ve své podstatě duchovní, křesťanský. Šlo jim o věrnost Kristovu zákonu ve věcech víry i v mravech. Husité se sice shodli na společném základním programu (Čtyři arti-

kuly pražské) i na závazném měřítku víry a mravů (jímž je Písmo svaté), ale dělil je postoj k církevním tradicím. Do jaké míry věrnost pravdě Kristova evangelia vyžaduje příklon či odklon od římskokatolické nauky a církevní struktury?

Umírnění utrakvisté a radikální táborité (a po nich Jednota bratrská) na tuto otázku podávali rozdílné odpovědi. Ale soudné husitské teology nikdy nenapadlo popřít to, co bylo věřeno "vždy, všude a ode všech" (zásada stanovená Vincencem z Lerrina), co všechny křesťany ve víře spojuje v bratry a sestry, co je tedy v nejširším smyslu slova katolické - všeobecné.

Společně sdílenými prameny víry musí být svlažováno každé křesťanské obecnství, má-li se v něm uskutečňovat jediná, svatá a všeobecná církev Kristova. To staří husité dobře věděli. Chtěli přístup k pramenům víry pročistit, nikoli tyto prameny zapečetit kvůli usilování o jiné, byť i vznešené hodnoty. Je hezké, že se občanská společnost ve svých demokratických a humanitních ideálech inspirovala husitskou reformací, ale ani demokracie ani laický humanismus nemohou člověka spasit, zachránit od hříchu, dát mu věčný život a sjednotit jej s Bohem.

J. A. Komenský napsal: „Cesta do nebe je jediná, Kristus; a pravda je jediná, Kristus; a život jediná, Kristus.“ V těchto slovech je shrnuto, kam směřovala česká reformace. Křesťan ví, že spásu mu nedá žádná státní, národní nebo politická ideologie. Spása je od Boha, který poslal Spasitele - Krista. Církev může hájit demokratické a humanitní ideály, ale to, co musí, je hledat "Boží království a jeho spravedlnost" (Mt 6, 33). Boží spravedlnost naplnil Ježíš Kristus. Osvojil nás ke svobodě. Kristova církev stojí na straně spravedlnosti a svobody, na straně života. Proto má za úkol zvěstovat živého Krista. „Jestliže Kristus nebyl vzkříšen, pak je naše zvěst klamná, a klamná je i vaše víra, a my jsme odhaleni jako lživí svědkové o Bohu“ (1 K 15,14). Zdá se mi, že nová československá církev natolik vyšla vstříc národním a politickým idejím nového československého státu, že i ve své věrouce upřednostnila jistou ideu spásy před osobou Spasitele. Nehlásala vzkříšení Kristovo, nýbrž vzkříšení Kristovy myšlenky, která žije - a nyní se v československém národě obrozuje - bez ohledu na to, jestli Kristus z mrtvých vstal nebo nevstal.

Ale životaschopnost Kristovy myš-

Dokončení na str. 3

POZVÁNÍ NA SLAVNOSTNÍ BOHOSLUŽBY

Církev československá husitská zve do Sboru kněze Ambrože v Hradci Králové v úterý 28. října v 15 h na tradiční slavnostní bohoslužby k 90. výročí vzniku samostatného Československa za účasti biskupů naší církve a s promluvou královéhradeckého seniora Českobratrské církve evangelické Mgr. Michala Kitty.

Úvaha nad texty Knihy (4)

Daniel vešel do svého domu, kde měl v horním patře otevřená okna směrem k Jeruzalému. Třikrát za den klekal na kolena, modlil se a vzdával čest svému Bohu (Daniel 6,11).

Z naděje se radujte, v soužení buďte trpěliví, v modlitbách vytrvalí (Římanům 12,12).

Matouš 26,47-56

Marek 10,32-45

Čas našeho života má mnoho podob potvrzujících platnost toho, co zpívá stará známá píseň: „...jednou jsi dole, pak zas nahoře“. Pro člověka víry je problémem přijmout další tvrzení písně o tom, že „život je jen náhoda“. I když, alespoň v novodobých překladech Písem sv., se tohle slovo náhoda objevuje, pokud vím dvakrát, a to kdesi ve Starém zákoně (ve vyprávění o konci krále Saula) a v Novém zákoně v příběhu o Samařanovi coby bližním přepracovaného člověka.

Řečeno slovy víry, má lidský život podobu naděje i soužení. Ani v jedné z těchto životních poloh nemáme ztrácat tzv. hlavu. Naopak, má se nám dostávat trpělivosti. Pak je tu další doporučení: máme být vytrvalí v modlitbách. Jinak řečeno, máme udržovat spojení s Pánem a Dárcem našeho života, s Bohem v Ježíši Kristu. V tomto úzkém spojení v Duchu a v pravdě se nám bude dostávat schopnosti, vůle i síly k prožití úskalí zkoušek ve vyhraněných životních situacích, ale i odolání pokušení pýchy ve chvílích úspěchu a radosti z toho, jak se nám v životě daří. Judejec Daniel nám buď v tomhle životním způsobu příkladem, když, ať byl nahoře či naopak dole, „třikrát za den klekal na kolena, modlil se a vzdával čest svému Bohu“.

Jan Hálek

Mateřský jazyk

Člověk zapomíná slova stejně jako všechno ostatní. Osobní slovní zásoba je polem které musí být neustále přihnojováno, nemá-li zplumout.
Evelyn Waugh,
28. 10. 1903 - 10. 4. 1966
anglický spisovatel a humorista.

I slovní zásoba mateřského jazyka se zapomíná, jestliže se vynoří cizí jazyk a žijeme-li dlouhá léta, nebo dokonce desetiletí, v cizím prostředí. To je nebezpečí, jehož se obávají mnozí přistěhovalci, když se vzpírají přizpůsobit se naprosto nové kultuře. Člověk, který se v dospělosti už naučí perfektně cizímu jazyku a v novém domově potlačuje mateřský jazyk, ocitne se v zemi nikoho.

Nám se to snad nikomu nestane, ale

upozornění autorky dnešního výroku by nám přesto mohlo být užitečné. Udržovat totiž vlastní slovní zásobu v pohotovosti představuje nádhernou příležitost k tréninku paměti a kreativity a kromě toho člověku připraví mnoho zábavy. Každé nové slovo, které si osvojíme, rozšiřuje náš obzor.

Není to napínavé, dozvědět se třeba, jakou cestu muselo slovo urazit od svého původního významu až ke svému aktuálnímu významu? Neudělá nám radost, když zjistíme, že jsme rozšířili možnost dorozumění s ostatními lidmi? Možná, že právě to slovo, kterému se dnes přiučíme, nám zítra pomůže vyslovit něco důležitého.

Z němčiny přeložil:
Josef Špak

Z kazatelského plánu

24. NEDĚLE PO SVÁTCÍCH SVATODUŠNÍCH

Zpívejte Pánu, chvalte ho z celého srdce.

Ef 5,19

První čtení: Ž 145,1-6

Druhé čtení: Ef 5,15-20

Evangelium: L 17,11-19

K obětování: Kol 3,16-17

K požehnání: Ž 146,1-2

VYHLÁŠENÍ SAMOSTATNOSTI STÁTU

Vy jste byli povoláni ke svobodě.

Ga 5,13

První čtení: Ž 118,24-25

Druhé čtení: Ga 5,13

Evangelium: J 8,31-36

K obětování: Ž 116,15-17

K požehnání: Ž 116,12-14

PŘEČTĚTE SI V BIBLI

Naše církve náležejí k reformačním církvím, které mají za základ zbožnosti Písmo svaté. Ale v některých našich náboženských obcích se bohužel nekonají biblické hodiny. Proto postupně předložíme několik programů pro ty věřící, kteří se doma sami chtějí s Biblii. Věříme, že tato četba je bude inspirovat k zamýšlení a modlitbě.

(pokračování z minulého čísla)	Gn 1. a 2. kap.; Žd 11,3	Mt 7,15-20
OBCHOD A PODNIKÁNÍ 3	Chvalte Hospodina za jeho skvělé stvořitelství!	* ovce a vlci Mt 10,16
Nenasytost peněz přivolává Boží hněv. Kdo chce být bohatý, upadá do osidel pokušení a do škodlivých tužeb, které strhují lidi do záhuby. Kořenem toho zla je láska k penězům.	Ž 95,1-7; 102, 26-28; 104; 136,1-9; 147; Sírachovec 16,24-30; 42,15-25; 43. kap.; 1 Tm 4,4	* obilné zrn Mt 13,1-9.18-23
	Nejen lidé, ale příroda sama má chvíli Hospodina.	* plevel a pšenice Mt 13,24-30.36-43
	1 Tm 6,6-10	* ryby Mt 13,47-50
Zřejmě i první křesťané lákala vidina peněz, když si plánovali cestu do cizích měst: obchodovat a vydělávat! Odpovídá to obrazu Kristových učedníků?	Ž 148; 96,1-13; 98,4-9	* ztracená ovce Mt 18,10-14
	Jk 4,13-17	* velbloud Mt 19,23-26
Podobenství Pána Ježíše o boháčích a stodolách. Chceš i ty mít stále víc a víc? Blázne! Usiluj spíš o to být v Bohu bohatý!	Jr 10,10-16; Ř 1,25	* hora a moře Mt 21,21
	Uctívejte Stvořitele, nikoli stvoření!	* vinice Mt 21,33-41
	Klaňme se, klekněme, skloňme kolena před Hospodinem, který nás učinil. „Jsi hoden, Pane a Bože náš, přijmout slávu, čest i moc, neboť ty jsi stvořil všechno a tvou vůlí všechno povstalo a jest.“	* hadi, plemeno zmijí Mt 23,33
	Ž 65,6; Zj 4,11	* kvočna a kuřátka Mt 23,37
STVOŘENÍ	Pán Ježíš a příroda. Při svém kázání a vyučování nemluvil abstraktně, ale používal příklady z přírody.	* ovce a kozlové Mt 25,34-45
Představy Bible o vzniku světa a člověka odpovídají stupni tehdejšího poznání. Bible nepředkládá přírodovědu, ale teologii. Říká nám: Svět a člověk se tu neobjevili náhodou, byl to Bůh Stvořitel, který je učinil.	Uvedme si ukázky z Matoušova evangelia: * nebeské ptactvo a polní lilie Mt 6,25-30 * had a kámen Mt 7,9 * strom a ovoce	Projděte si další evangelia a hledejte podobné příklady!

Texty vybrala:
Jiřina Kubíková
(pokračování příště)

Nad Písmem

LEBO VY STE K SLOBODE POVOLANÍ... J 8,31-36

Tento rok si 28. októbra pripomenieme už 90. výročie vzniku Československej republiky, spoločného demokratického štátu dvoch slovanských národov, Čechov a Slovákov, ktoré žili dlhé storočia pod nadvládou iných národov. Tieto dva národy získavajú v tento deň roku 1918 samostatnosť a slobodu z Rakúsko-Uhorskej monarchie. Začínajú spoločne žiť vo svojej prvej slobodnej republike, v ktorej našli priestor pre široký kultúrny, občiansky, politický a spoločenský rozvoj. Mnohí, ktorí túto dobu zažili, by iste volali spolu so žalmistom: Toto je deň, ktorý učinil Hospodin: jasajme a radujme sa v ňom! Ó, Hospodine, pomáhaj! Ó, Hospodine, popraj zdaru! Hospodin pomáhal a zdaru doprial. Mnohí museli vtedy prežívať neskonanú radosť. Z vlastnej skúsenosti to vieme, že keď sa zbavíme určitého bremena či tiaže, ktoré nás zotročovalo a utlačalo, akoby vydýchame, cítime sa byť uvoľnenými a slobodnými. Zo slz a nárekov vzniká radosť, jasot a veselie.

Žiaľ aj táto prvá slobodná mladá republika ztráca o niekoľko rokov svoju samostatnosť a slobodu. Najprv v druhej svetovej vojne a potom po vojne v komunistickom nasmerovaní vlády. Až roku 1989 sa znovu táto republika stáva demokratickou, samostatnou a slobodnou.

Aj text Jánovho evanjelia 8,31-36 hovorí o slobode, ale chápanej v iných súvislostiach. Hovorí o slobode človeka od hriechu, satana, sveta a smrti. Sú to nepriatelia človeka, od ktorých ho Boh oslobodzuje skrze Krista. Títo nepriatelia človeka zotročujú celý jeho život, pokiaľ nezíska slobodu vo viere v Ježíša Krista. Ježíš tu hovorí k Židom, ktorí uverili. Už majú vieru. Ale neuvedomujú si, že poznaním a vierou v Syna Božieho získali slobodu.

Pán Ježíš im hovorí, že ak zostanú v Jeho slove, sú v pravde jeho učeníci a poznajú pravdu a pravda ich oslobodí. Ale oni nechápajú, od čoho budú slobodní, veď sú potomstvo Abraháma a nikdy nikomu neslúžili. Byť slobodný sa v dobe Pána Ježíša a aj v dobe predtým chápalo ako neotročiť žiadnemu pánovi, nebyť otrokom, zajatcom alebo sluhom nejakého pána. Pán Ježíš im to hneď vysvetľuje, že myslí na otrocvo hriechu. Každý z nás, kto pácha hriech, je otrokom tohoto hriechu a jediný, kto z neho nás vie skutočne vyslobodiť, je náš Pán Ježíš Kristus. V ňom máme pravú slobodu. Sme k tejto slobode povoláni, pretože si nás vyvolil sám Boh. Len on vie a dáva nám vieru v Ježíša Krista.

Obrátenie človeka je pre nás nepochopiteľným zázrakom. Dokáže to len náš Pán. My sme jeho slobodnými nástrojmi, ktorí zvestujú jeho evangelium ostatným, aby tiež mohli sa obrátiť a uveriť. Než sme sa obrátili, trvalo to roky. Prichádzalo k nám jeho pravdivé a oslobodzujúce slovo skrze iných veriacich – starých rodičov, rodičov, príbuzných, známych, kamarátov zo školy či zo záujmových krúžkov, kolegov z práce apod., skrze duchovnú literatúru, samotnú Bibliu, hudbu, zpev atd. Možností je mnoho. Keď sa pozerám späť vo svojom živote, Boh ku mne hovoril už od detstva. Mala som veriace staré mamy. Jedna ma naučila modlitby na ráno a večer. U tej druhej si pamätám jej večerné pohlasné modlitby a obrazy anjelov na stenách a jej pokojnú povahu. Keď si ich Pán povolal k sebe, po niekoľko rokov nebol nikdo v mojom živote, kto by mi o Bohu svedčil. Až keď som bola prijatá na vysokú školu do Ostravy. Tu mi Pán priviedol do cesty veriacich spolužiakov. Mohla som sa

s nimi stretávať v škole a potom aj vo voľnom čase na rôznych podujatiach – prednášky, koncerty, počúvanie hudby atp. Začiatkom jara 1995 som bola od nich pozvaná na prednášku o Božej добрote v utrpení. Na tejto prednáške prišla zázračná chvíľa, čas uverenia. Bol to čas, keď zo mňa spadlo bremeno hriechu, mohla som zažívať Boží dotyk a akosi cítiť sa slobodne od tiaže bolesti, chýbajúcej lásky a nenaplneného duchovného života. Keď nemáme slobodu od Krista, stále po niečom prahneme - po uznaní, láske druhých, mať určité veci a zahľadáť sa nimi a svoje najbližšie okolie, mať majetok, peniaze, stále pracovať a pritom nemat čas na to najdôležitejšie, mať čas s Bohom. Modliť sa a hľadať Jeho vôľu pre náš život, čítať a študovať Bibliu. V začiatkoch mojej viery bolo dobré, že som mohla navštevovať skupinku biblického štúdia. V nej som získala základy viery, vďaka ktorým som mohla ustáť rôzne životné zkušky a neztratit vieru a tým aj slobodu. Pán Ježíš nám i dnes hovorí, ak zostanete v mojom slove, ste v pravde moji učeníci. A poznáte pravdu a pravda vás vyslobodí.

Henrieta Zejdová

Náš drahý Bože, ďakujeme ti, že môžeme mať slobodu od hriechu, satana, sveta i smrti. Ďakujeme, že si nám dal vieru v Ježíša Krista a On nás skutočne vyslobodí. Posiluj nás a dávaj nám múdrosť aj silu nájsť si každý deň aspoň niekoľko minút byť s tebou, na kolenách v modlitbe i čítaní Biblie, aby sme v slobode zostali.

NA OKRAJ 90. VÝROČÍ VZNIKU...

Dokončení ze str. 1
lenky, jeho evangelia, je dána právě tím, že on je živý! Kristova osoba, v níž je sjednocen Bůh a člověk, žije a králuje jako hlava svého těla, které ožívuje svým Duchem. Církev není mrtvým tělem, nýbrž tajemným tělem živého Krista. Vždyť nás "zachrání jeho život" (Ř 5,10), na němž se podílíme, jestliže žijeme v tomto těle. V církvi znějí slova věčného života a rozdílejí se léky proti smrti - Kristovo pravé tělo a pravá krev pod způsoby chleba a vína.

Československo je mrtvý projekt. Naléhám na to, aby církev, která se pohřbenou idejí čechoslovakismu nechala ovlivnit, už nechtěla být církví československou či národní. Ať usiluje být církví skutečně husitskou! Ať věrně zachovává plnou míru křesťanské víry, jak je od Boha skrze Krista zjevena, v Bibli uložena a církví předávána. Křesťan není bojovník za ideje, ale bojovník Boží, voják Kristův. Nese do světa kříž jako zástavu Krále králů a Pána pánů, který zvítězil i nad posledním nepřitelem - smrtí. Pán vstal z mrtvých a k Bohu pozdvihl celou lidskou přirozenost. Oslavil lidské tělo, duši i ducha.

Smrt nemohla Krista pohltnout, neboť v Kristu se srazila s Bohem, jehož moci se musela podřídit. Křesťanská kréda začínají vyznáním jediného

všemohoucího Boha. U něho není nic nemožné. Proto věřím, že křísí z mrtvých. Že v osobě Ježíše Krista sjednotil své božství s naším lidstvím. Že jediný Bůh žije třemi způsoby bytí a v každém z nich je Bohem osobním - Otcem, Synem a Duchem svatým.

Věřím, že Kristus, jemuž je od Otce "dána veškerá moc na nebi i na zemi" (Mt 28,18), ustanovil pro svůj lid prostředky spásy, svátosti, v nichž se spásné Boží slovo mocí Ducha spojuje s hmotnými prvky - ve křtu s vodou, v eucharistii s chlebem a vínem. Skrze svátosti Spasitel navazuje a upevňuje spojení s námi, které s Bohem smířil svou obětí a oživil svým vzkříšením.

Věřím, že až se dovrší tento věk, vrátí se Kristus v moci, vzkřísí mrtvé a promění živé a zasedne k Soudu. Věřím, že kdo vyznává Ježíše jako Pána, vejde do věčného života, ale že kdo Krista odmítá, sám se odsuzuje. Věřím pravdě, jak ji zaznamenali bibličtí svědkové vedení Duchem.

A věřím, že do naší vlasti Bůh neposlal reformátory své církve proto, aby nám hlásali liberální ideály a propagovali moderní názory na víru a morálku. Česká reformace se konzervativně a nedomoderně držela Bible, která dosvědčuje Boha trojjediného a Krista ukřižovaného a vzkříšeného, která ukazuje nepostradatelnost Bo-

žího slova a svátostí a závaznost Božích přikázání.

Z pravdivého biblického svědectví vyrůstá víra každého společenství bratří a sester, kteří nezapomínají, čím se křesťanská církev liší od spolků náboženských fantastů. Jedině víra založená na živém Bohu a na živém Kristu totiž buduje živé společenství těch, co patří svému Pánu a Spasiteli. Tuto víru nazývám "katholickou" - všeobecnou, neboť je východiskem jednoty křesťanstva.

Starým husitům byla taková víra nutností, bez ní a bez důsledků z ní vyvozených by přišla "nouze spasení". Pro dnešní "věřící" je drahým nedostatkovým zbožím. Avšak naše církev, jež se odvážíla připojit ke svému názvu přívlastek husitská, by se ve víře a mravech neměla spokojit s ničím menším, než s opravdovým luxusem Kristovým. Nesmí se pít po ideologických či teologických diskontech, kde se nabízejí produkty levné a lákavé, ale z dílny Mefistofelovy.

Svět je posedlý duchem směšování, plácání jednoho přes druhé. Duch evangelia učí rozlišování. I církev a křesťané musejí rozlišovat. Dnes opět platí dávná Tertuliánova poznámka: „Co mají společného Athény s Jeruzalémem? Což je nějaký soulad Krista s Belíálem?“

Mgr. Lukáš J. Bujna,
farář v Sokolově

40 let od úmrtí restaurátora orloje

Vojtěch Sucharda pocházel z rodiny, ve které se již po několik generací, od praděda Jana Suchardy, dědilo řezbářské řemeslo. Po absolvování Uměleckopřemyslové školy (1905) spolupracoval s bratrem S. Suchardou na realizaci jeho děl (pomník F. Palackého v Praze), postupně se osamostatnil jako řezbář a restaurátor. K jeho dalším významným dílům patří sochařská výzdoba vnitřku chrámu sv. Víta, kde s neobyčejnou invencí vytvořil více než 250 hlavíc pilířů, restaurátorské a sochařské práce v Loretě a sochařská výzdoba paláce Koruna na Václavském náměstí v Praze. V letech 1912 a 1936 restauroval Staroměstský orloj a po požáru radnice v květnu 1945 vytvořil pro orloj nové sochy apoštolů.

Se svou ženou, malířkou Annou Suchardovou-Brichovou, založili v roce 1920 divadlo Říše loutek s cílem vytvořit kultivovanou loutkovou scénu poskytující dětem hluboký emocionální zážitek. Ve své loutkářské tvorbě navázal rovněž na rodinnou tradici: již jeho praděd, děd, a zejména otec Antonín Sucharda řezali loutky pro lidové loutkáře.

V době, kdy se mnozí výtvarníci snažili, aby se loutky až do anatomických podrobností podobaly člověku, inspiroval se Sucharda expresivností lidových marionet. Ve 30. letech se pokusil, ovlivněn svou ženou i avantgardním uměním, vytvářet také nekonvenční loutky, které svým tvarem, materiálem i pohybovými možnostmi hlouběji využívaly specifiky loutek. Pro Říši loutek navrhl konstrukci jeviště, které mělo ve své době světovou úroveň. Se svou ženou (autorkou dekorací i loutkových her) vytvořil dvojici, která se uměleckými výsledky zařadila k zakladatelům českého moderního loutkového divadla.

(red)

Výstava o historii Jednoty bratrské

Ve spolupráci vedení Jednoty bratrské, jednotlivých sborů, historiků a výtvarníků byla připravena výstava, která na jedenácti panelech přehledně mapuje historii JB od vzniku přes její rozšíření po celém světě až po současnost, uvádí internetové stránky www.jbcr.info.

Výstava je putovní a v průběhu roku byla uvedena již ve 27 městech České republiky. Od 18. září do 12. října byla vystavena v Muzeu Českého ráje Turnov. Do konce roku bude uvedena v Nýrsku, Ostravě a Cvikově.

Záštitu výstavě udělil předseda Senátu Parlamentu ČR Přemysl Sobotka, Ministerstvo kultury a hejtmani prakticky všech krajů, kde se výstava koná. „První komplexní výstava v novodobé historii České republiky dokumentuje vznik, vývoj a současnost Jednoty bratrské jako nejstarší reformační církve, která vznikla na našem území. V současné době působí také v mnoha zemích Evropy, v Severní a Jižní Americe, v Africe a v Asii. Cílem je představit Jednotu bratrskou v průřezu pěti a půl století, poukázat na významné historické momenty a také na její celkové zaměření, ve kterém se projevuje zájem o bližního, praktická i konkrétní pomoc a péče,“ uvádí zpráva.

Jednota bratrská si v období 2007 - 2008 připomíná 550. výročí své existence. Přesné datum vzniku společenství není známo, historici soudí, že k němu došlo někdy na přelomu let 1457-58, a jako pamětní den se připomíná 1. březen. K významnému jubileu je vydána brožura se stručným nástinem historie, představením současných sborů Jednoty bratrské a informacemi o sociálních a pedagogických aktivitách církve, informuje www.jbcr.info.

(jb)

28. ŘÍJEN JAKO VÝZVA

Dokončení ze str. 1
dozrála a stala se "punctum saliens", předcházejícím plnou realizaci Hitlerova "Drang nach Osten". Přes všechny skutečné nedostatky i charakterové aféry veřejného života, ti, kteří se do nich zapletli, cítili morální tlak společnosti a netroufli si své neřesti prohlašovat za ctnosti. Především pak "salus rei publicae" zůstal ústřední politickou hodnotou pro všechny ty, kteří po likvidaci Československa 15. března 1939 vstoupili do odboje v té či oné formě a na té či oné frontě. "Tvrdohlavost" českých vlastenců - dle nově citovaných archiválií - vyvolávala zlobu jejich trýznitelů.

Ve válce již dohodnuté rozdělení poválečných sfér vlivu mezi západ-

ními spojenci a sověty vytvořilo velmi komplikovanou situaci mezinárodní i vnitropolitickou, jež nakonec přerostla v globální, na jejíž zvládnutí nestačily ani síly ani zkušenosti nejen českých a slovenských politiků. Jejich odsuzování, nerespektující poválečnou situaci vítězů a poražených a vedené z hlediska dnešních perspektiv, je historicky pochybné a často morálně farizejské a politicky prospěchářské. Nicméně každá generace si musí objasnit svoji národní a státní identitu. I těm národům, které měly větší možnosti svobodného vědeckého bádání a politického projevu, než jsme měli my, trvalo dvě generace, než našly přiměřený postoj ke své minulosti. Tu je na místě "drobná

práce", o níž často hovořil Masaryk. Nejen směrování "k blahu veřejných věcí", jakkoli v praxi kulhající, je výzvou vůči současnosti, nýbrž samotná postava Tomáše Masaryka. "Tatčkovství" bylo již v době svého šíření neplodnou mutací monarchistického kultu vládce; Masaryk jako kritický myslitel a praktický politik je dodnes inspirativním symbolem demokratického politika. Je radost potkat se s těmi, kteří v současnosti pozemské, k jítence demokracie směřující, politiky představují.

"Věříme v demokracii a ve svobodu vždy větší a větší" ve smyslu Washingtonské deklarace nezávislosti z 18. října 1918.

Zdeněk Kučera

MINULOU SOBOTU SE V DEJVICÍCH KONALO...

Dokončení ze str. 1
Ekumenicko-zahraniční referát vedl za nepřítomného brněnského biskupa bratr patriarcha. V něm byli mj. jmenování zástupci naší církve na 5. zasedání synodu církve Leuenberského společenství, které se bude konat ve dnech 28. a 29. listopadu v Českém Těšíně. Ústřední rada jmenovala Mgr. Hedviku Zimmermannovou, Mgr. Olgu Líbalovou, Mgr. Tomáše Michnáče, Mgr. Karin Šilerovou a sestru Lenku Novákovou. Dále ústřední rada jmenovala delegaci na zasedání valného shromáždění Konference evropských církví, které se bude konat ve dnech 14. - 27. července 2009. Naši církev by měl zastupovat bratr patriarcha ThDr. Tomáš Butta, brněnský biskup ThDr.

Petr Šandera a pracovnice úřadu Mgr. Hana Tonzarová, která je členkou ústředního výboru Konference evropských církví. Dále ústřední rada nominovala sestru farářku Mgr. Evu Matulovou z Horních Počernic do komise Ekumenické rady církví pro duchovní péči ve zdravotnictví.

V referátu specifických služeb, který vedl pražský biskup ThDr. David Tonzar, byl projednán návrh na zřízení naší misie v Keni. Té by se měl ujmout dr. Phnuel Osweto, který nedávno přijal v chrámu sv. Mikuláše na Staroměstském náměstí v Praze svátost svěcení kněžstva. Ústřední rada záměr zřízení misie schválila a určila ji pod duchovní správu pražské diecéze za předpokladu, že budou dořešeny ekonomicko-právní záležitosti.

Členové ústřední rady se pak zúčastnili oslav v Husově sboru, které byly zahájeny přednáškou dr. Zlaty Fořtové, členky historicko-dokumentační komise Československé obce legionářské, která byla úvodem k výstavě o historii legií. Následovala slavnostní bohoslužba, kterou vedli královéhradecký biskup Štěpán Klásek a pražský biskup ThDr. David Tonzar, kázáním posloužil bratr patriarcha ThDr. Tomáš Butta.

Slavnost byla ukončena koncertem, který se konal pod záštitou starosty Městské části Praha 6 Tomáše Chalupy. Výstavu bude možné navštívit až do konce října ve všední dny od 10 do 16 h.

(red)

ZPRÁVY

Vejdí v radost svého Pána!

Smuteční oznámení nás svolalo k poslednímu rozloučení se sestrou Mgr. Jirinou Heřmanovou, emeritní farářkou náboženské obce Velký Vřeštův, do strašnického krematoria dne 21. října ve 13.20 h.

Velký Vřeštův (s jedním sborem v samotném Velkém Vřeštově, kde je i fara, a s druhým v Hořicích v Podkrkonoší), byl její první i poslední náboženskou obcí, které po třicet let věnovala všechny své síly duchovní i finanční. Služba věřícím se jí stala opravdovým posláním a zároveň naplněním slibu, který dala Bohu při uzdravení svého jediného syna.

Je až neuvěřitelné, že ve věku, kdy jiní odcházejí do důchodu, vystuduje s vynikajícím prospěchem Husovu fakultu, opouští Prahu a začíná svou duchovenskou službu ve venkovské náboženské obci, kde se ve dvou sborech věřící pravidelně scházejí k bohoslužbám, kde vyučuje náboženství na školách a pastoračně zvládá rozsáhlou diasporu.

V okamžiku, kdy pro neduhy těla musela opustit svou milovanou faru a obecnost svých sester a bratrů, doléhá na ni jistá opuštěnost. I když se jí po vnější stránce dostává pékne péče, bez duchovenské služby je jako květina bez vody. Její vlastní rodina i my z rodiny církve jsme se jí snažili povzbudit návštěvami i posilujícími dopisy a myšleli jsme na ni ve svých modlitbách. Nedokázala však jen zaslouženě odpočívat a žít pouze vzpomínkami na radostné chvíle smysluplné služby mezi svými farníky, které křtila a oddávala, ale také provázela na cestě poslední.

Její pozemský život se nyní uzavřel v požehnaném věku 94 let. Věříme, že vešla v radost svého Pána jako služebnice věrná, které Pán odplatí i za nás všechny, kteří tu v církvi na ni vděčně vzpomínáme.

B. Klásek

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

UZDRAVENÍ MALOMOCNÝCH

Jsou následující věty pravdivé? Pokud to správně určíte, získáte tajenku. Pro kontrolu si nalistujte L 17,11-19.

Na cestě do Jeruzaléma procházel Ježíš Samařskem a Galileou.	ANO (V)	NE (P)
Když přicházel k jedné vesnici, šlo mu vstříc devět malomocných.	ANO (L)	NE (D)
Přišli těsně k němu, uchopili ho za ruku a prosili: „Ježíši, Místře, smiluj se nad námi!“	ANO (A)	NE (Ě)
Ježíš jim řekl: „Jděte a ukažte se kněžím.“	ANO (Č)	NE (O)
A když tam šli, byli očištěni.	ANO (N)	NE (Ě)
Jeden z nich, byl to Samařan, jakmile viděl, že je uzdraven, vrátil se a velebil Boha.	ANO (O)	NE (K)
Ježíš na to řekl: „Nikdo z těch ostatních uzdravených se nenašel, aby se vrátil a vzdal Bohu chválu?“	ANO (S)	NE (Y)
Samařanu pak nařídil: „Jdi pro ně a přiveď je zpátky!“	ANO (P)	NE (T)

(Řešení z minulého čísla: Věrně služme Bohu.)

Jana Krajčířiková

K Českému zápasu

I k Českému zápasu by se měla vyjádřit tisková a publikační rada, která se sejde 5. listopadu v Praze-Dejvicích v 10 h. Zváni jsou všichni, kteří by chtěli zlepšit úroveň církevního tisku nebo jen vyjádřit svůj kritický postoj, i když nejsou členy této rady. Nečleny této tiskové a publikační rady prosíme, aby se přihlásili telefonicky (220398107) nebo mailem (cesky.zapas@ccsh.cz) - stačí uvést jen počet osob.

(red)

Slavnostní bohoslužba

Náboženská obec v Ústí nad Labem si vás dovoluje pozvat na slavnostní bohoslužbu a varhanní koncert ke dni vzniku samostatného československého státu, které se konají v úterý 28. října od 15 h v Chrámě apoštola Pavla (Červený kostel), ul. Horova 12, Ústí nad Labem. Bohoslužbu budou sloužit hosté: Mgr. Pavel Kolář, Th.D., M.T.S. a Mgr. Jan Daniel Došek. Na koncertě zahrají Iveta Tvrđková-Karmazínová a ThDr. Petr Tvrđek. Zazní díla A. Vivaldiho, J. S. Bacha, J. Waltera, C. Francka, J. K. Kuchaře, J. Zwarta a M. Regera. Koncert je konán za finančního přispění města Ústí n.L.

(no)

Hudební setkání v Třebíči

Dne 4. října uspořádala naše náboženská obec koncert křesťanských písní a spirituálů pana Jiřího Chlebníčka, známého brněnského hudebníka, hobojisty, klavíristy a zpěváka.

V atraktivním prostředí bývalé Přední synagogy (dnes Sbor dr. Karla Farského) jsme měli vzácnou příležitost poslechnout si známé i méně známé křesťanské písně v nové interpretační podobě. Zmíněné písně již mnozí z nás slyšeli v podání různých skupin křesťanské mládeže, kde jsou obvykle interpretovány s kytarovým doprovodem nebo s elektrofonickými varhannami. Pan Jiří Chlebníček se však rozhodl pro úplně jiný způsob interpretace - sólový zpěv za klavírního dopro-

vodu. Tento záměr se mu zcela vydařil, což také početné publikum dokázalo patřičně ocenit nekonečným potleskem. Dojemnou atmosféru koncertu navíc umocnil fakt, že všichni posluchači při závěrečném aplaudování stáli.

Kdo si udělal čas a navštívil toto jedinečné hudební setkání, rozhodně neprohloupil. Vždyť v dnešní uspěchané době jsou tato zastavení nad krásnými melodiemi a duchovními texty mimořádnou šancí, jak načerpat duchovní sílu tolik důležitou k boji s konzumním, neduchovním a v mnoha ohledech nekulturním světem.

Mgr. Jiří Sladký, farář

Naše církev v Proglasu

Dne 3. listopadu ve 22 h rádio Proglas v rámci pravidelného vysílání "Církev československá husitská" uvádí pořad Et lux perpetua luceat eis - A světlo věčné ať jim svítí. Repríza pořadu bude 6. 11. v 16 h.

Toto literárně-hudební pásmo je sestaveno z původní tvorby členů a hostů Literárně dramatického klubu Dialog na cestě. Autorkou pořadu je Markéta Hlasivcová. Režie: Olga Nytrová, hudba: Václav Strachota, redakce náboženského vysílání Proglasu: Anna Štěpánková. Účinkují: Olga Schmidtová, Markéta Hlasivcová, Olga Nytrová, Emil Jíra, Zdeněk Loníček. Další informace naleznete na www.proglas.cz/fm-vysilace.html

Markéta Hlasivcová

Koncerty u sv. Mikuláše

- * 27. 10. – 14 h
Benefiční koncert
Hendon Music Centre Senior
Concert Band (Anglie)
- * 27. 10. – 20 h
Händel, Mozart, Bach, Vivaldi
A. Bárta – varhany
Camerata Pragensis orchestra
- * 28. 10. – 14 h
Benefiční koncert
Abbeydale Singers (Anglie)
- * 28. 10. – 17 h
Bach, Franceschini, Purcell
M. Pšenička – varhany,
Z. Šedivý – trubka,
J. Šedivý – trubka
- * 29. 10. – 17 h
Bach, Mozart, Dvořák
J. Jonášová – soprán,
B. Rabas – varhany
- * 30. 10. – 17 h
Franck, Mozart, Dvořák
ČVUT MIXED CHORUS
- * 31. 10. – 17 h
Dvořák, Bach, Vivaldi
A. Vršinská – mezzosoprán,
M. Šestáková – varhany
- * 31. 10. – 20 h
Bach, Vivaldi, Mozart
Consortium Pragense Orchestra
Y. Škvárová – alt,
M. Laštovka – trubka
- * 1. 11. – 17 h
Bach, Händel, Corelli
J. Popelka – varhany,
V. Frank – viola
- 1. 11. – 20 h
Bach, Vivaldi, Mozart
Consortium Pragense Orchestra
Y. Škvárová – alt,
M. Laštovka – trubka
- * 2. 11. – 20 h
Bach, Vivaldi, Mozart, Corelli
Camerata Pragensis Orchestra,
V. Frank, L. Havlák – violín,
V. Rejlek – trubka

KALENDARIUM – ŘÍJEN

27. 10. 1108 - Svatopluk nařídil vyvraždění Vršovců (na hradě Vraclav - Vratislav nedaleko Litomyšle byl zavražděn jejich předák Mutina s družinou). Příčinou byla údajná kolaborace s Poláky. Zbylí Vršovci uprchli do Polska a Uher.

27. 10. 1898 - Narodil se v Praze František Běhounek (+ 1. 1. 1973 v Karlových Varech) - český fyzik-radiolog, polární badatel a spisovatel.

27. 10. 1918 - Rakousko-uherský ministr zahraničí hrabě G. Andrassy (jmenován 24. října t. r.) zaslal prezidentu USA W. Wilsonovi notu, v níž byl vysloven souhlas s nabízenými podmínkami americké vlády (z 18. října, Wilsonova nota) a rovněž ochota zahájit okamžité jednání o příměří.

27. 10. 1968 - Národní shromáždění schválilo ústavní zákon o československé federaci č. 143/1968 Sb., kterým byla nahrazena značná část Ústavy ČSSR z roku 1960.

28. 10. 1453 - Slavnostní korunovace jen třináctiletého Ladislava I. [1453-1457] českým králem (jako krále voleného) olomouckým biskupem Janem Házem. Po čtrnácti letech dostalo opět Království české panovníka. Praha se stala centrem habsburské državy (země Koruny české, země uherské a země rakouské).

28. 10. 1918 - V Praze byl před 10. hodinou ranní zveřejněn na tabuli redakce Národní politika na Václavském náměstí text noty G. Andrassyho (z 27. října), což bylo pochopeno jako faktická kapitulace habsburské monarchie. Tato zpráva se stala impulsem k živelným demonstracím a vyhlášení československé samostatnosti. Těsně předtím převzali zástupci předsednictva Národního výboru A. Švehla a F. Soukup Vojenský obilní ústav. Zatímco pražské ulice jásaly, dostavili se zástupci Národního výboru na místodržitelství k převzetí moci (místodržitel Coudenhove dlel právě ve Vídni). Do předsednictva Národního výboru byl kooptován první Slovák dr. V. Šrobár, který tak doplnil pět "mužů 28. října", jimiž byli A. Rašín, F. Soukup, J. Stříbrný a A. Švehla.

V podvečer se sešel Národní výbor (po připojení slovenských zástupců čítal 42 členů) a vydal první zákon československého státu (tzv. recepční normu, autorem byl A. Rašín), jímž se vyhlášoval nový stát (o státní formě mělo být rozhodnuto Národním shromážděním po dohodě s Československou národní radou v Paříži). Současně se potvrzovala platnost všech dosavadních zákonů a apelovalo se na "kulturní vyspělost" lidu. Ve vnitrozemí českých zemí se převzetí moci uskutečnilo ve dnech 29.-31. října 1918 na základě zaslanych telegramů národním výborům.

28.-31. 10. 1918 - V Ženevě probíhala jednání mezi "pařížským" centrem (E. Beneš) a "pražským" centrem odboje (K. Kramář, V. Klofáč, F. Staněk, G. Habrman, A. Kalina, J. Preiss). Řešila se otázka státní formy (republikánská myšlenka neměla zprvu všeobecnou převahu), orgánů výkonné moci (prezident - T. G. Masaryk, vláda - K. Kramář).

28. 10. 1988 - Po mnoha letech byl tento památný den Československa slaven jako státní svátek.

29. 10. 1918 - V Praze probíhalo jednání Národního výboru s místodržitelem M. Coudenhovem o převzetí moci. Národní výbor začal přebírat úřady, převzal bez odporu policejní místodržitelství, vrchní zemský soud, státní zastupitelství. Menší konflikt nastal s vojenským velitelstvím, nakonec i to kapitulovalo.

Němečtí poslanci z Čech se sešli ve Vídni a vyhlásili ze severního pohraničí Čech (od Orlických hor až k Chebu) samostatnou německou provincii Deutschböhmen s centrem v Liberci. Provincie byla začleněna jako autonomní jednotka do uvažovaného Německého Rakouska (ustaveného formálně už 21. října t. r.). Jejím předsedou s titulem zemského hejtmana byl zvolen poslanec R. Pacher, po něm R. Lodgmann von Auen.

30. 10. 1918 - V Turčianskom Svätom Martině proběhlo deklarační shromáždění zhruba 200 slovenských politických představitelů (původně svolané jako výbor Slovenské národní strany), které pod předsednictvím M. Duly zvolilo Slovenskou národní radu a přijalo Deklaraci slovenského národa (Martinskou deklaraci), připravenou farářem S. Zochem. Deklarace vyhlásila pro slovenský národ (označený za "částku rečové i kultúro-historicky jednotného česko-slovenského národa") právo na sebeurčení a nezávislost. Formulace o československé národní jednotě vyjadřovala myšlenku společného československého státu. Oficiálně rušila spojení Slováků s Uherskem a stala se státoprávním aktem přispívajícím ke zrodu Československa.

Proběhlo neúspěšné jednání představitelů německých stran v českých zemích R. Lodgmann von Auena a Josefa Seligera s představiteli Národního výboru (Švehla, Rašín, Stříbrný, Soukup), kteří je vybidli ke spolupráci. Lodgmann vyžadoval uznání provincie Deutschböhmen.

Také němečtí poslanci z Moravy a Slezska, vedeni opavským poslancem R. Freisslerem, vyhlásili vytvoření severomoravské provincie Sudetenland (od Javornického výběžku na západě po ostravskou pánev, včetně tzv. Kravařska) s hlavním městem Opavou, která měla rovněž patřit k Německému Rakousku. Byl ustaven Výbor národní obrany a krátce nato z bývalého 8. armádního sboru v Praze vrchní velitelství československého vojska.

30. 10. 1968 - Na bratislavském Hradě byl slavnostně podepsán zákon o československé federaci prezidentem L. Svobodou, předsedou Národního shromáždění J. Smrkovským a předsedou vlády O. Černíkem.

31. 10. 1968 - Zemřel v Praze Vojtěch Sucharda (* 6. 1. 1884 v Nové Pace) - řezbář, sochař a loutkářský výtvarník - viz i str. 3.

(red)

Český zápas

MK ČR E 127 ISSN 0323-1321

Týdeník Církve československé husitské

Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wuchterlova 5, 166 26 Praha 6

Šéfredaktorka: Dr. Helena Bastlová, redakce: Mgr. Jana Krajčířiková, Ivana Kyselová, Mgr. Ervín Kukuczka, Petra Štěpánová, tel.: 220398107, mail: cesky.zapas@ccsh.cz

Tisk: Grafotechna, Distribuce: A.L.L. production s.r.o., F. V. Veselého 15, 190 00 Praha 9